

וכי הייתה לי ברירה? והן איש עדין לא מת מכמה ימי מאסר ויהיו ארוכים ככל שיהיו, ומה גם שבעול זאת לא ישבנו בג'יאה ג'ואה.

כאן עלי לציין שיותר משומר עליינו הערבי, שמרו הנשים עלי לבל אסתלק לי ואברח הביתה. משום מה סבורות היו שאוטי בודאי יבואו לשחרר וממילא גם אותן ואילו להן לבדן לא יהיה דואג.

יום אחד בא עמנואל, מקלו על כתפו ובקצחו מיטלטל צורע עטוף במלתית לבנה — אוכל מן הבית. איזו הפתעה נעימה! לשמחתי לא היה גבול אבל כשהוחזר לחזור בביתה — כמעט שהתחלה לבכורות. אמרתי לנשיהם: "אצא ללוותו ומיד אחזור". הוא הסכימו, בלית ברירה, אלא שהזרוני: "לחזור מיד, לא להרחק לכת, וד"רך שבעל המלון לא ירגיש בצאתי" ועוד כהנה וכנהנה אזהרות. חמקתי איכשהו החוצה ויצאתי עם עמנואל אל מחוץ לעיריה. מרחוק השקמתי על מטולה, כלכך פשוט וקל לرؤץ הביתה ובודאי גם לא היו דולקים אחרי לתפסני, אבל... הלא הבטחתி לחזור. כשהזרתי מצאתי את הנשים בעיצומו של "סימפוזיון" על איך הסכימו שאצא ומי מהן תלך להודיע על בריחתי.

ובאחד הימים, בשמיini למאסר אחר הצהרים, בא ה- מוכתר בכבודו ובעצמו והודיע לנו על שחרורנו. מנו הון להזון (מכאן לכאנ), עד שסודר "רשמית" עניין השחרור — ואולי היו לו לモכתר גם עיסוקים מסוימים או בשליחות אשתו, אחרי הכל לא ביכול יום מזדמנים "העירה" — רוד הערב כשהתחלנו גולשים מגבעת העירה ג'ידזה בדרכנו הביתה. וכך בכל שנה ובכל מקום, גם אותו ערב של הרבע האחרון